

EMBERFÉREG-DALOK

1.
Modernnek tűnik? inkább hanyag
– „félíg eszme, félíg műanyag”.*
És te, költő, szájalmas izom-
pacsirtája (hányféle viszony!)
nődnek, hitednek avagy neved
presztízisének. Mivel hiteget
még a sors? A képzelet egén
röpködsz rókázva, részeg legény!
Kamasz isten nemzőereje,
zihálj, földi kínokkal tele,
hidd, hogy elfelejteti a kéj:
bőröd (mi más húsodon a héj?),
lelked sivárságát s a jövőd
síráját – sírj vagy kacagj – mielőbb!

2.
Törleszteni! Bár téboly, ne apály
kísértene meg s kínozná agyam;
nem kockázat már, mikor csak a száj
jár, és hiába az is – nem magam
kell féltennem, rögeszméimtől semmi
meg nem változik (ki tudja, hova
hurcolnak génjeim) – futni? pihenni? –
esélytelen patthelyzet; ostoba
időpazarlás: megrendülni se
késztet a Fennvaló, vagy legalább
egy öröklött reflex, langyos mise
(bujázkodástól csak, ha hátba vág
a halál: szabadulsz meg, úgy bizony!
– sejtosztódás után – fogyás jön persze).
Hullámlovas, kit üldöz az iszony,
mint hollandot álmában Alba herceg.

* *Orbán Ottó: Lázár előjön a sírból*

ENGESZTELŐ SOROK

Hol a könyvtár? Kiolvashatatlan
percek, órák. Hazatérni. Csend.
Nem törődni veszteglő vonatban
eltűnt kedvvel... Hozzád érni bent.

Termosz-törmelékről nem beszélni
(kiömlött kávéról, pörsenésről),
november havával hazatérni. –
Emlékezetünk mit hová vés föl?

Semmi dráma; zsörtölődés zacca
sehol: keserű nyál a fogak közt;

kabátod a fogásra akasztva,

pillád rezzenetlen. Félreértés
– túlzott érlökéstől fűtött agytrösz.
Kósza pernye száll csak félve; elvész.

(Csak egy könyv. A többi múltó érzés.)

OLTÁRI HÁRMAS

Szurdokszürke
(téli zsoltár)

„Mindazzal együtt, ami ott belül elfér,
akár nyelv-
telenül.” (Celan)

Színfoltfakultan, égetett avarként,
férges között, a tétet senkiért már
nem emelve, a forradásokat érintő
letargiával, toporzékolva a
végzet kötélvégén, vezeklés híján
kitörölt múltban és olvashatatlan
jövőtérben, verstelen törmelékben.

A szívás művészete

Az érzékelés fogságában; vonzás-
tasztítás, még egy végső szívás: a kezemben
lévő, kiszáradásra váró teafilter utolsó
kesernyés cseppje. Elalvás előtt a szakadék
fölé hajló lárvaarcon a gyanús irka-firkák
mint untig ismétlődő lelkiismeret-
furdalás-elégjiák; aztán már csak a
Hold udvarához ragadt nyálka-
folt a képzeletbeli ájulás előtt.

Taszítások

/nem fikciós/ élménye: mikor az ember
iszapban hányja föl lelke mélyét.* Az ösztönélet
tiltott sóvárgásai (mohos emlék): a pinceboltív alatt
érelődő bor, csipős szeszillat. Torokszó/á/rító
szippantások, pergamenbőrön égő ajkak; nem létező
bűnlajstroma a vonaglásoktól végképp megszabadult,
üszkösödő szépségnek.
Mint pálmaházi korhadás,
kis barna törmelék; bizalomközhely: télialma-
lét. Ingerlékenyen; ha kell, éles fogakkal szaggatva
– különben (Erasmus intése legyen elég: könnyen
ágyat vet minden lélekben a tespedés! a béklyó

nem menedék) fog-e még derülni az ég mint lehiggadt háziáldás? vagy kódolt virradatok szuvas sebeit ondókrémmel kenegető kies álom: orgazmust kiváltó ostor?... Rosszabb nem jöhet, csak, amit a földarabolt test magába fogadhat. Míg kőléptekkel haladtál, kicsinyességnek tűnt leporolni pantallódat.

* Arany János

MEGNYUGVÁS

Amikor talán
az idő kinéz, nem be-,
szemed ablakán.

(2010–2011)

A BEFALAZOTT LEHETŐSÉG

Lehet-e rést vágni még?
Rég falban a kés.

Elmenekülsz,
vagy befészkeled magad?
Mindegy: a világnak úgyis
vége szakadt
(így, cafatokban leledzeni,
perverz alak) –
ha nincsenek morális indítékok,
mitől döglük a zseni?

Krakovghatsz, suttogásra foghatod
hangod maradékát, s blőd álmok
tűntén magadból kiadhatod
a slájmot:
az eszményinél képlékenyebb,
sebezhetőbb maradsz.

Még ez a tél s egy másik lét ígérete (?)
az idé(ő)tenség behavaz.

Sehol az értelemhez fölvezető lépcső
– a formátlanság ünnepien sároz –,
csak a katasztrófát ködként körülengő
káosz.

Leülepszik
mindennemű kételybe fulladt gondolat.

B(odor) Á(dám), vicinálisa Kolozsvártól Pestig
hátra pőfékelve előre tolat.

2012. január 11.

MA MÉG MINT INDIVIDUUM

Addig-addig emlékezni a
hosszú könnyek éjszakájára,
míg belefulladász.

A visszaút a rég rád száradt sárban.
Vagy hőtömegbe befalazva el-
hitetni magaddal, hogy belül nyár van.

Minek kellene történnie még,
hogy ne sorvasszon láz, s agyadban
ne málljanak szét a határkövek?

2012. január 13.

MALLARMÉ-IHLETÉSRE, MÁSODSZOR

„Mint egy Prométheusz, ki keselyűre vár”

Pokolra vethetsz, hisz alattunk zúg föl
moréna-létünk s úgyis elsodor.
Beszűkülő, szobányi térben szűkül,
ki érzi már: az igazi pokol
csak ezután jön: undorral és érdek-
eszménnyel megkísértő torz magány;
legyinthetsz gyatra uszonyoddal, sértett
halandót játszva, míg az Ősi Árnym
az álnok elmék sodrásában elnyel,
te gyarló emlékműről álmodó! –
Nőhet-e még föléd puszta gleccserrel,
tisztán, tartós jégpáncéllá a hó?

2011. január 22.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Lászlóffy Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat